

עפ"ת 61797/09/23 - נפתלי קארו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 61797-09-23 קארו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 95501042816

לפני	כב' השופט עמית יורם צלקובניק
מעורר	נפתלי קארו
	ע"י ב"כ עוה"ד נתנאל מויאל
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ עוה"ד אלירן אשכנזי

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת ש' שפר) בהמ"ש 4751-06-3 מיום 17.7.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 12.6.23 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה שלא בכביש לפי תקנה 33(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 בעת נהיגת רכב פרטי בכביש 6 ביום 5.7.22, שיוחסה למערער בהודעת תשלום קנס שנשלחה לביתו.

בהודעת הקנס צוין כי המועד האחרון לתשלום הקנס או להגשת בקשה להישפט חל ביום 21.3.23.

המערער אינו חולק על כך כי קיבל את הודעת הקנס, אולם לטענתו הנתמכת בתצהירו, לא נהג ברכב ואף לא נסע כלל ברכב, ומי שנהג ברכב היה אדם בשם וינברגר אשר, תושב חוץ, הטוען בתצהיר מיום 18.2.23 כי נהג ברכב במועד ביצוע העבירה. עוד טען המערער כי אחיו, הוא שהעביר את הרכב לידי וינברגר.

המערער פנה לצורך הסבת הדוח למפנ"א ובתשובת מפנ"א מיום 21.2.23 נתבקש המערער להמציא את צילום דרכונו של וינברגר, פרוט תאריכי הכניסה והיציאה לישראל וכן כתובת מגוריו למשלוח הדוח, אלא שלטענת המערער הדבר לא עלה בידו, ואף ציין כי אינו בטוח כלל כי מועדי הכניסה והיציאה נרשמו בדרכונו.

בית משפט קמא דחה בקשתו של המערער להארכת מועד. צוין כי המערער לא הגיש המסמכים הנדרשים לצורך בקשת ההסבה; כי תצהירו של וינברגר הינו תצהיר לקוני שאינו מבהיר את נסיבות הנסיעה ופרטי שהייתו בישראל, וכי לא הוגש כלל תצהירו של האח. עוד צוין כי הבקשה הוגשה בשיהוי ללא הסבר.

בהודעת הערעור שהוגשה ביום 28.9.23 חוזר בא כוח המערער על הטענות שעלו בבית משפט קמא. צוין כי המערער פעל להמצאת תצהירו של וינברגר וכי חלף זמן קצר יחסית מאז מועד ביצוע העבירה ומשכך לא היה קושי לזכור את הנסיעה, וכי ייגרם למערער עיוות דין אם יורשע בעבירה שלא ביצע.

בדין שנערך בפניי הציג ב"כ המערער "תעודת בירור פרטים על נוסע" לפיה שהה וינברגר בישראל במועד ביצוע העבירה. ב"כ המשיבה הציג מנגד "רשימת מעבריים" ממשטרת ישראל לפיה עולה לכאורה, כי וינברגר לא שהה בישראל במועד האמור.

אין מקום לקבלת הערעור.

אציין ראשית, כי בא כוח המשיבה טען בצדק בדין בפניי, כי הערעור מיום 28.9.23 הוגש לאחר חלוף תקופת הערעור בת 45 הימים, מאז מתן ההחלטה בבית משפט ביום 17.7.23; משחלה פגרת בתי המשפט היה על המערער להגיש ביום הראשון לאחר סיום הפגרה, היינו ביום 6.9.23 והגשת הערעור בחלוף 22 ימים נוספים מהווה חריגה רבתי ממועד הערעור, וזאת בלא שניתן הסבר סביר לכך על ידי בא כוח המערער, וממילא אף לא הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת הערעור.

באשר לערעור גופו, אציין כי על פי הוראת סעיף 229 (א)(1) לחסד"פ ניתן להגיש בקשה לביטול עבירת התעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את הודעת תשלום הקנס, וזאת תוך 90 ימים מיום ההמצאה, ומי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בענין הביטול. (ס"ק - 2).

המערער לא פעל על פי הוראת המשטרה להמצאת פרטים בקשר לשהייתו של וינברגר בישראל, ואף לא סיפק כתובת מגורים אליה ניתן להפנות את הודעת הקנס במקרה שהבקשה לביטול תיענה. חלף האמור, הוגשה על ידי המערער לבית המשפט בקשה להארכת מועד להישפט רק ביום 12.6.23 בחלוף 4 חודשים מאז תום המועד האחרון להגשת בקשה להישפט, ובלא שהתקבלה התייחסות התובע לבקשת הביטול על פי הוראת סעיף 229(א) כמפורט, נוכח כך שהמערער לא המציא את הפרטים הנדרשים. ב"כ המערער לא סיפק הסבר מניח את הדעת לפשר השיהוי האמור, שאינו מתיישב עם לוח הזמנים להגשת הבקשה, ועם צרכי סופיות הדיון בסוג עבירות אלה (השוו לעניין זה - רע"פ 101/16 איחסאן שנאווי נ' מדינת ישראל (נבו 27.01.2016)).

עוד אוסיף כי אין מקום לטענה בדבר חשש לעיוות דין. בקשות להסבה יש להגיש במועד ולא על פי לוח זמן שרירותי הנתון לשיקולי המבקש (רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל (10.5.18)), וכבר נפסק כי הטענה כשלעצמה אינה מבססת חשש זה ((רע"פ 7709/13, שמעון סאסי נ' מדינת ישראל, 28.11.13)). גם אם אצא מהנחה כי מר וינברגר שהה בישראל במועד העבירה, הרי שתצהירו הוא לקוני, אינו מוסר פרטים בדבר נסיבות העבירה, ולא הוצגו פרטים לגבי נסיבות העברת הרכב, בהיעדר תצהיר של האח כפי שציין בית משפט קמא.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ו כסלו תשפ"ד, 09 דצמבר 2023, בהעדר
הצדדים.